

Мидл-Рокс. Однак Суд не був уповноважений сторонами на проведення лінії делимитації територіальних вод в розглядаваному районі. Таким образом, Суд приходить до висновку, що суверенітет над Саут-Леджем належить державі, в територіальних водах якої він знаходиться [9].

Список использованной литературы:

1. Haller-Trost R. The territorial dispute between Indonesia and Malaysia over Pulau Sipadan and Pulau Ligitan in the Celebes Sea: a study in international law. – IBRU, 1995.
2. Jayakumar S., Tommy Thong. Bee Koh Pedra Branca: the road to the world court. – 2009.
3. Kasikili/Sedudu Island (Botswana/Namibia) [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/files/98/7185.pdf>.
4. Sharma S.P. Territorial acquisition, disputes, and international law. 1997.
5. Sovereignty over Pulau Litigan and Pulau Sipadan (Indonesia/Malaysia). Memorial of Malaysia [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/files/102/8560.pdf>.
6. Sovereignty over Pulau Litigan and Pulau Sipadan (Indonesia/Malaysia) [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/index.php?p1=3&p2=3&code=inma&case=102&k=df&PHPSESSID=7dc5b27d1d9d6bc2b81dbb8d908f3d09>.
7. Sovereignty over Pulau Litigan and Pulau Sipadan (Indonesia/Malaysia). Special Agreement 2 November 1998 [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/files/102/7177.pdf?PHPSESSID=7dc5b27d1d9d6bc2b81dbb8d908f3d09>.
8. Sovereignty over Pedra Branca/Pulau Batu Puteh, Middle Rocks and South Ledge (Malaysia/Singapore) Memorial of Malaysia [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/files/130/14139.pdf>.
9. Sovereignty over Pedra Branca/Pulau Batu Puteh, Middle Rocks and South Ledge. Summary of the Judgment of 23 May 2008. (Malaysia/Singapore) [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.icj-cij.org/docket/files/130/14506.pdf><http://www.icj-cij.org/docket/files/130/14139.pdf>
10. Territorial Dispute (Libyan Arab Jamahiriya/Chad); Maritime Delimitation and Territorial Questions between Qatar and Bahrain (Qatar/Bahrain).
11. The Island of Palmas Case. (Netherland v. USA) II R.I.A.A. 829, 838 (Award of April 4, 1928).
12. Абдуллаев М.И. Теория государства и права: Учебник для вузов. – СПб., 2003.
13. Барсегов Ю.Г. Территория в международном праве. – М., 1958.
14. Клименко Б.М. Мирное решение территориальных споров. – М., 1982.

Поступила в редакцию 12.01.2012

СИТНИК Ю.М., здобувач

(Національна академія внутрішніх справ)

УДК 342.728

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА СВОБОДУ ОБ'ЄДНАННЯ У ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ

Визначено конституційне право на свободу об'єднання у політичні партії та характеристика ознак, що виділяють дане право з-поміж інших прав людини і громадянина.

Ключові слова: політичні права та свободи, право на об'єднання, свобода об'єднання, права людини і громадянина, право на свободу об'єднання у політичні партії.

Определяется понятие конституционного права на свободу объединения в политические партии и дается характеристика характерным признакам, выделяющим данное право среди других прав человека и гражданина.

Ключевые слова: политические права и свободы, право на объединение, свобода объединения, права человека и гражданина, право на свободу объединения в политические партии.

This article is devoted to defining the concept of constitutional rights to freedom of association in political parties and the definition and characteristics of those characteristic features that distinguish this right among the other human and civil rights.

Keywords: political rights and freedoms, the right of association, freedom of association, human rights and citizens' right to freedom of association in political parties.

Проблема поняття конституційного права на свободу об'єднання громадян у політичні партії має важливе теоретичне і практичне значення. Об'єднуючись у політичні партії, громадяни України можуть обмежувати державну владу, створювати собі правовий простір для віль-

ного розвивитку особистості. Реалізація названого конституційного права вирішує одне з важливих практичних завдань участі громадян в управлінні державними і громадськими справами.

Проблемам визначення конституційних прав і свобод громадян приділяли значну увагу такі вчені: В. Букач, О. Кулик, О. Кононенко, В. Кравченко, А. Мішин, О. Негодченко, А. Олійник, В. Погорілко, О. Пушкіна, П. Рабінович, Ю. Тодика, О. Фрицький, Н. Шукліна, В. Яворський, А. Якушев та ін. Поняття конституційного права на об'єднання у політичні партії як самостійна політична можливість громадян України ще ніким не досліджувалася.

Метою дослідження є формулювання визначення конституційного права громадян України на об'єднання у політичні партії та характеристика його ознак.

Відповідно до мети завданнями даної роботи є: а) аналіз досліджень конституційного права громадян України на об'єднання у політичні партії у системі політичних прав і свобод громадян України; б) формулювання і характеристика ознак названого права; в) визначення конституційного права, що досліджується; г) висновки і рекомендації щодо предмета дослідження.

Аналіз досліджень конституційного права громадян України на об'єднання у політичні партії у системі політичних прав свідчить про те, що в сучасній конституційно-правовій науці досліджуються усі конституційні права і свободи взагалі, конституційні політичні права і назване конституційне політичне право зокрема. Наприклад, В. Букач визначає політичні права як закріплені конституційними нормами можливості людини й громадянина брати активну участь у політичному житті держави та суспільства. Право на об'єднання в політичні партії є одним з таких конституційних політичних прав [1, с. 192]. На думку О. Кулика, політичні права – можливості людини і громадянина брати участь у громадському та державному житті, вносити пропозиції про поліпшення роботи державних органів, їхніх службових осіб та об'єднань громадян, критикувати вади у роботі, безпосередньо брати участь в об'єднаннях громадян [2, с. 199]. О. Кононенко вказує, що політичні права і свободи – це інструмент реального здійснення суверенітету народу (як асоціації громадян), влади, що йому належить. Саме завдяки реалізації політичних прав та свобод громадяни мають змогу як безпосередньо, так і через своїх представників брати участь у здійсненні влади, формуванні і реалізації політики держави, контролю за її діяльністю, можуть бути почуті можновладцями [3, с. 10]. На думку В. Кравченка, політичні права і свободи пов'язані з об'єднанням у політичні структури, участю в суспільно-політичному житті та формуванням органів державної влади та органів місцевого самоврядування [4, с. 95]. А. Мішин вважає, що політичні права і свободи, якими громадянин наділяється як член політичного об'єднання, визначають його правове становище у системі суспільних відносин, що виникають у процесі здійснення державної влади [5, с. 57]. Як вважає О. Негодченко, право на об'єднання у політичні партії є одним з найважливіших політичних прав громадян України [6, с. 34]. А. Олійник, досліджуючи конституційні свободи, визначає конституційні політичні свободи як конституційні можливості громадян України на: а) громадянство та його зміну; б) об'єднання у політичні партії та громадські організації, участь у їх діяльності; в) мирне зібрання, без зброї і проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій; г) участь у виборах і референдумах; д) недопущення втручання в процес реалізації свобод з боку держави, її органів, органів місцевого самоврядування, політичних партій і громадських організацій, їх посадових та службових осіб [7, с. 59-60]. Деякі автори пов'язують політичні права і свободи передусім зі сферою владарювання. В. Погорілко і В. Федоренко пишуть, що політичні права і свободи (включаючи право на об'єднання у політичні партії) – це конституційно визначена міра можливої політичної поведінки, насамперед участі у безпосередньому народовладді, здійсненні державної влади і місцевого самоврядування, в яких особа виступає перш за все як громадянин України, учасник суспільно-владних відносин [8, с. 131]. На думку П. Рабіновича, політичні права і свободи – це можливості людини брати участь у державному і громадському житті, впливати на діяльність різноманітних державних органів, а також громадських об'єднань політичного спрямування [9, с. 19]. Ю. Тодика розглядав політичні права як такі, що належать людині як члену політичного співтовариства, коли він виступає насамперед як громадянин держави [10, с. 147]. Професор О. Фрицький право на свободу об'єднань у політичні партії громадян України відносить до політичних прав і свобод [11, с. 169]. Н. Шукліна розглядає політичні права і свободи як можливості індивідуальної і колективної участі громадян України у суспільно-політичному житті держави, а право на об'єднання у політичні партії

порівнює з правом на свободу асоціацій [12, с. 158-160]. А. Якушев розуміє політичні права як такі, що характеризують людину як громадянина, як учасника політичного життя [13, с. 21]. Політичні права і свободи слугують налагодженню взаємозв'язків у трикутнику «суспільство – держава – індивід». У зв'язку з цим їх і сьогодні іноді характеризують як публічні права [14, с. 44]. У свою чергу, публічний (а не особистісний) характер таких прав опосередковано засвідчує їх політичну якість. На наш погляд, усі вищенаведені визначення політичних прав і свобод (включаючи і право на об'єднання у політичні партії) певним чином відображають їхню суть та соціальне призначення, оскільки вони виходять з того, що політичні права є певними можливостями громадян брати активну участь у громадському чи державному житті та певним чином визначати розвиток як суспільства, так і держави. Однак серед них більш точним, на нашу думку, є визначення, сформульоване В. Букачем, який вважає, що, по-перше, такі права обов'язково повинні бути закріплені на конституційно-правовому рівні; по-друге, не тільки пов'язує політичні права і свободи з участю громадян у політичному житті, а особливо звертає увагу на те, що така участь повинна бути завжди активною (тому що спрямована на досягнення суспільно корисного результату).

Отже, конституційне право на об'єднання у політичні партії є провідним правом у системі політичних прав і свобод, закріплене на конституційно-правовому рівні та надає можливість громадянам бути активними членами суспільства, впливати на державну владу, брати активну участь у політичному житті, висловлювати свою позицію щодо актуальних питань державного і суспільного життя, не погоджуватися з позицією органів державної влади та контролювати їх за різними напрямками діяльності як усередині держави, так і у зовнішній політиці.

Серед ознак конституційного права на об'єднання у політичні партії розрізняють загальні і спеціальні. До загальних ознак ми відносимо такі: 1) воно є основним правом (опосередковує найбільш сталі, значущі суспільні відносини між державою та її громадянами); 2) складає юридичну базу всіх прав та свобод (містить принципіві, вихідні положення у політичній сфері суспільних відносин); 3) має найвищу юридичну силу (особи не можуть мати тих прав, що суперечать конституційним); 4) підлягає посиленому захисту з боку держави (конституційні права і свободи гарантуються та не можуть бути скасовані). Важливою ознакою права на свободу об'єднання у політичні партії є те, що воно передбачає активного, небайдужого громадянина, який має власний погляд на суспільне та державне життя та, користуючись цим правом, активно відстоює його та тим самим вирішує не тільки власну долю, але й долю держави та суспільства. Не можна не погодитися з В. Букачем, який акцентує увагу на тому, що, на відміну від особистих прав, політичні права і свободи спрямовані не на забезпечення автономії людини, а на її прояв як активного учасника політичного процесу в цілому і конституційного права на об'єднання громадян зокрема. Цінність цього права полягає в тому, що воно створює умови для зміцнення зв'язків між громадянином, суспільством, державою. Ще однією ознакою права на свободу об'єднання у політичні партії є його пріоритетність перед іншими видами прав, оскільки саме воно суттєво обмежує свавілля держави, її посягання на сферу людської свободи. Політичні права і свободи, включаючи й досліджуване нами право, виступають обов'язковою умовою функціонування усіх інших видів прав, оскільки вони становлять органічну основу системи демократії. Чинна Конституція України у ст. 5 закріпила, що носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Виходячи із надзвичайної важливості цих положень Основного Закону, Конституційний Суд України у своєму рішенні дав тлумачення цієї норми: в Україні вся влада належить народові. Влада народу є первинною, єдиною і невідчужуваною та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України при участі політичних партій. Український народ реалізує свої владні можливості шляхом здійснення політичних прав, зокрема права на свободу об'єднання у політичні партії. Тому в цьому сенсі право на свободу об'єднання у політичні партії є базовим щодо інших видів прав. Наступна ознака полягає в тому, що дане право орієнтоване на міжнародні стандарти у цій сфері. Це політичне право громадян передбачено ч. 1 ст. 20 Загальної декларації прав людини, ст. 22 Міжнародного пакту про громадянські і політичні

права та ст. 11 Конвенції про захист прав людини і основних свобод. Європейська Комісія, як зазначає Т. Васильєва, розглядає свободу об'єднань як загальну здатність осіб об'єднуватися в організацію для досягнення різних цілей без будь-якого втручання з боку держави. На думку Європейського Суду, не можна говорити про реалізацію свободи об'єднань, якщо в дійсності в особи немає свободи дії чи вибору або можливість дії чи вибору практично зведена до нуля. Міжнародно-правові документи, які закріплюють це право, наголошують на тому, що воно належить кожному. Конституція України закріплює право на об'єднання у політичні партії та громадські організації лише за громадянами своєї держави. Слід зазначити, що тільки Конвенція про захист прав людини і основних свобод дозволяє обмежувати право іноземців на участь в об'єднаннях громадян. Інша ознака виражається в тому, що право на свободу об'єднання у політичні партії суттєво регламентоване на рівні поточного законодавства (наприклад, майже відсутнє деталізуюче законодавство щодо права на проведення мітингів, походів та демонстрацій). Так, Закон України «Про об'єднання громадян» від 16 червня 1992 р. регулює партійну діяльність та враховує відмінність політичних партій від громадських організацій. Закон України «Про політичні партії в Україні» від 5 квітня 2001 р. регулює основні сфери діяльності політичних партій: умови їх створення, внутрішню структуру, фінансування, різні форми взаємозв'язків зі складовими державного механізму. До законів, які не тільки регулюють діяльність політичних партій, а й визначають їх місце в політичній системі суспільства, належать Закон України «Про вибори народних депутатів України» від 7 липня 2005 р., Закон України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів» від 10 липня 2010 р. Відповідно до цих законів в Україні була закріплена змішана система виборів із закритими списками до місцевих представницьких органів влади, крім сільських і селищних рад, в які вибори здійснюються за мажоритарною виборчою системою. Пропонуємо внести зміни до Закону України «Про вибори народних депутатів України» від 7 липня 2005 р., прийнявши його у новій редакції і закріпити змішані вибори до Верховної Ради України. Деталізація конституційного права на свободу об'єднання у політичні партії здійснюється також і на рівні підзаконних актів: указів, постанов, розпоряджень, угод, меморандумів тощо. Важливою ознакою права на свободу об'єднання у політичні партії є підвищений рівень гарантованості даного права. Свободу політичної діяльності, а значить, і реалізацію права, що нами досліджується, гарантує ст. 15 Конституції України, що передбачає політичну і ідеологічну багатоманітність. Без такої свободи неможливо додержуватися закладеного у цій же статті принципу, згідно з яким суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної та ідеологічної багатоманітності. Важливим є і принцип рівності. Згідно з законодавством України громадяни України є рівними в конституційних правах і свободах, у тому числі і праві на свободу об'єднання в політичні партії. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками. Це положення повністю відповідає вимогам, що закріплені в Міжнародному пакті про громадянські та політичні права від 16 грудня 1966 року. Слід зазначити, що здійснення права на свободу об'єднання у політичні партії не підлягає жодним обмеженням, за винятком підстав, про які прямо зазначено у Конституції та які встановлені виключно законом. Закон зазвичай обмежує здійснення основних прав людини в інтересах національної або громадської безпеки, для охорони порядку або запобігання злочинам, для охорони здоров'я або моралі чи з метою захисту прав і свобод інших осіб. Такі обмеження варто вважати доцільними у демократичному суспільстві. Право на свободу об'єднання у політичні партії, як і будь-які інші політичні права і свободи, також може бути обмеженим в умовах воєнного або надзвичайного стану із зазначенням строку дії цих обмежень. Ознакою названого права, наприклад, є те, що право на свободу об'єднання у політичні партії належать виключно громадянам держави. Це пов'язано із тим, що воно надає можливість громадянам впливати на державу та вирішувати її долю. Держава ж прагне надавати таку можливість лише тим особам, які мають з нею усталені зв'язки. Головним призначенням прав громадянина виступає забезпечення участі фізичної особи (громадянина) у суспільно-політичному і державному житті шляхом надання їй відповідних юридичних можливостей. Іншими словами, правам громадянина, на відміну від прав людини, кореспондують публічні інтереси, що реалізуються у відносинах індивіда з державою. При цьому у

сфері публічних правовідносин громадянин розраховує не тільки на охорону своїх прав від незаконного втручання будь-кого, включаючи і державу, але й на активне сприяння з боку держави у їх реалізації. Відмінною ознакою права на свободу об'єднання у політичні партії є те, що індивідуальне право кожного може бути реалізоване переважно групою осіб. Якщо це право окрема особа буде намагатися реалізувати одноосібно, то у неї взагалі не буде можливості його реалізувати. Так, згідно зі ст. 10 Закону України «Про політичні партії в Україні» рішення про створення політичної партії приймається на її установчому з'їзді (конференції, зборах). Це рішення мають підтримати підписи не менше десяти тисяч громадян України, які відповідно до Конституції України мають право голосу на виборах, зібрані не менше як у двох третинах районів не менш як двох третин областей України, міст Києва і Севастополя [15]. Отже, ця норма встановлює вимогу щодо кількісного складу осіб, які мають брати участь у створенні політичної партії. У будь-якому разі створення політичної партії волею однієї особи є неможливим. Про те, що дане право може бути реалізоване тільки колективно, зазначив і Ю. Годика. Так, зокрема, він писав, що тільки колективним є право на збори, мітинги, об'єднання у політичні партії та громадські організації, які одноосібно здійснити неможливо [10, с. 147]. Це все свідчить про те, що індивідуальне право на свободу об'єднання у політичні партії нерідко може здійснюватись колективно, але відмінність його від колективного права полягає у тому, що воно повною мірою може здійснюватись та захищатись індивідуально, тоді як права колективні за своєю сутністю індивідуально реалізувати неможливо. Також важливою ознакою права на свободу об'єднання у політичні партії є те, що його належна реалізація дозволяє громадянам захищати деякі інші свої права та законні інтереси. Про це безпосередньо зазначається й у Конституції та законодавстві України. Так, наприклад, згідно з ч. 1 ст. 36 Основного Закону України громадяни нашої держави мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів.

Отже, конституційне право на свободу об'єднання у політичні партії характеризується рядом ознак, а саме: 1) є основним правом; 2) складає юридичну базу всіх прав та свобод; 3) має найвищу юридичну силу; 4) підлягає посиленому захисту з боку держави; 5) передбачає активного, небайдужого громадянина; 6) є пріоритетним перед іншими видами прав; 7) орієнтоване на міжнародні стандарти; 8) регламентоване на рівні поточного законодавства; 9) має підвищений рівень гарантованості; 10) належать виключно громадянам України; 11) є індивідуальною можливістю кожного, може бути реалізоване групою осіб; 12) його належна реалізація дає можливість громадянам України захищати інші свої права.

Таким чином, конституційне право на свободу об'єднання у політичні партії – це закріплені Конституцією та законодавством України і орієнтовані на міжнародні стандарти конституційні політичні можливості громадян України, що визнані, захищені і гарантовані державою і суспільством, виражаються у їх участі при створенні, ліквідації чи реформуванні політичних партій, вступі, утриманні від вступу чи виході з них та спрямоване на реалізацію і захист інших прав і свобод.

Підсумовуючи, можна зробити такі висновки і рекомендації щодо предмета дослідження.

1. Конституційне право на свободу об'єднань у політичні партії є основним правом у системі політичних прав і свобод, закріплене на конституційно-правовому рівні та надає можливість громадянам бути активними членами суспільства, впливати на державну владу, брати активну участь у політичному житті, висловлювати свою позицію щодо актуальних питань державного і суспільного життя, не погоджуватися з позицією органів державної влади та контролювати їх за різними напрямками діяльності як усередині держави, так і у зовнішній політиці.

2. Конституційне право на свободу об'єднання у політичні партії – це закріплені Конституцією та законодавством України і орієнтовані на міжнародні стандарти конституційні політичні можливості громадян України, що визнані, захищені і гарантовані державою і суспільством, виражаються у їх участі при створенні, ліквідації чи реформуванні політичних партій, вступі, утриманні від вступу чи виході з партій та спрямоване на реалізацію і захист інших прав і свобод.

3. До ознак досліджуваного права належать такі: 1) є основним правом; 2) складає юридичну базу всіх прав та свобод; 3) має найвищу юридичну силу; 4) підлягає посиленому захисту з боку держави; 5) передбачає активного, небайдужого громадянина; 6) є пріоритетним перед іншими ви-

дами прав; 7) орієнтоване на міжнародні стандарти; 8) регламентоване на рівні поточного законодавства; 9) має підвищений рівень гарантованості; 10) належить виключно громадянам України; 11) є індивідуальними можливостями кожного, може бути реалізоване групою осіб; 12) його належна реалізація дає можливість громадянам України захищати інші свої права.

4. В якості рекомендацій пропонуємо внести зміни до Закону України «Про вибори народних депутатів України» від 7 липня 2005 р., прийнявши його у новій редакції, і закріпити змішану систему виборів до Верховної Ради України.

Список використаної літератури:

1. Букач В.В. Поняття конституційних політичних прав і свобод // *Держава і право*: Зб. наук. праць. – 2001. – Вип. 10. – С. 187-192.
2. Правознавство: Навч. посіб. / За ред. В.В. Копейчикова. – К., 1999.
3. Кононенко О. Проблеми реалізації конституційного прав громадян на збори, мітинги, походи і демонстрації // *Право України*. – 1998. – № 12. – С. 48-50.
4. Кравченко В.В. Конституційне право України: Навч. посіб. – К., 2000.
5. Мишин А.А. Конституционное (государственное) право зарубежных стран: Учеб. – Изд. 9-е, испр. и доп. – М., 2002.
6. Негодченко О.В. Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ України: Монографія. – Дніпропетровськ, 2002.
7. Олійник А.Ю. Поняття і класифікація конституційних свобод людини та громадянина в Україні // *Науковий вісник Київ. нац. ун-ту внутр. справ*. – 2009. – № 2. – С. 52-60.
8. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: Підруч. – К., 2003.
9. Рабинович П. Проблеми юридичного забезпечення прав людини (загальнотеоретичний аспект) // *Український часопис прав людини*. – 1995. – № 2. – С. 16-23.
10. Конституційне право України: Підруч. для студ. вищих навч. закладів / За ред. Ю.М. Тодики, В.С. Журавського. – К., 2002.
11. Фрицький О.Ф. Конституційне право України: Підруч. – К., 2002.
12. Совгиря О.В., Шукліна Н.Г. Конституційне право України: Навч. посібник. – К., 2008.
13. Якушев А.В. Конституционное право зарубежных стран: Курс лекций. – СПб., 2002.
14. Глухарева Л.И. Права человека в современном мире (социально-философские основы и государственно-правовое регулирование). – М., 2003.
15. Про політичні партії в Україні: Закон України від 5 квітня 2001 р. // *ВВР*. – 2001. – № 23. – Ст. 118.

Надійшла до редакції 14.02.2012

ФАТУЛЛАЕВА М.Д., дисертант
(Інститут філософії, соціології і права
Національної академії наук Азербайджана)

УДК 341.2

НЕЛЕГАЛЬНАЯ МИГРАЦИЯ И МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВОЙ СТАТУС НЕЛЕГАЛЬНЫХ МИГРАНТОВ

Розглянуто міжнародно-правові засади свободи пересування індивіда як його природного та невід'ємного права.

Ключові слова: міграція, іммігрант, емігрант, мігруючий робітник, нелегальна міграція, свобода пересування, незаконність, Співдружність Незалежних Держав, особи без громадянства, сторони, іноземці, трудовий договір.

Рассматриваются международно-правовые основания свободы передвижения индивида как его естественного и неотъемлемого права.

Ключевые слова: миграция, иммигрант, эмигрант, мигрирующий работник, нелегальная миграция, свобода передвижения, незаконность, Содружество Независимых Государств, лица, не имеющие гражданства, стороны, иностранцы, трудовой договор.

In the article an international law grounds of freedom of movement of individual as his absolute and inalienable laws are examined.

Keywords: migration; immigrant; emigrant; migrant worker; illegal immigration; freedom of movement; lawless; Commonwealth of Independent States (CIS); regional; individuals without citizenship; parts; foreigners; labor contract.

